

Drahomíra Stehlíková, rozená Kotulánová, narozená 12. 2. 1922 v Juliánově, okres Brno. Pochází z šesti sourozenců, z toho dvojčata zemřela velmi brzy po narození. Rodina se odstěhovala do domu babičky do Vyškova ve 2. měsíci jejího života. Podmínky živobytí byly obtížné, neexistovala elektrická síť, svítilo se petrolejkami. Až v r. 1932 město vybudovalo elektrickou síť. Do domu nebyl zaveden rozvod pitné vody, používala se dešťová a také voda ze studny. Následně se studny musely zakopat a byl vybudován vodovodní řád.

Školský systém fungoval jinak, než ho známe dnes. Do školy se chodívalo i v sobotu, chlapci a dívky chodili odděleně do obecné školy a později do „měšťanky“. Drahomíra do školy velmi ráda chodila. Jednou dokonce potkala T. G. Masaryka, když zrovna projížděl ve vlaku. Vzhledem k tomu, že se ve čtrnácti nedostala k Baťům, chodila na jednoroční kurz šití. Po roce zkusila štěstí znovu a už se tam dostala.

První dojmy: po vystoupení z vlaku na hlavním nádraží si připadala jako ve velkoměstě, v Americe. Všechno svítilo! Hotel, obchodní dům, internáty, Nemohla uvěřit svým očím, jelikož ve Vyškově bylo pouze plynové osvětlení.

Nastoupila do dívčího internátu, dva měsíce se učila a poté mohla začít pracovat u Baťů u kruhu. Za 8 hodin se muselo udělat 120 párů bot, pro Ameriku. U kruhu měla na starosti lepení stélky do bot. V případě, že někdo nestihal svou práci, mohl stisknout červené tlačítko, tím se kruh zastavil a všichni čekali a nadávali danému pracovníkovi. Když se nestihla norma udělat, museli se zdržet o to déle v práci. To byl problém pro dojíždějící. Pokud nastala závada na stroji, oprava probíhala okamžitě.

V mládí nebylo možnost chodit do zájmových kroužků, po práci se chodilo okamžitě na internát. Na pokoji bylo 16 postelí, každá s malou skříňkou, bez židlí, sedělo se na posteli. Zábavou bylo jen povídání. Volnočasové aktivity nebyly povoleny.

Mladé dívky nesměly chodit samy ven, pouze v neděli. Kdo si chtěl rozšířit vzdělání, měl možnost nastoupit do Baťovy školy práce. Drahomíra nastoupila na rodinnou školu na dva roky, kterou si musela platit, učilo se od půl sedmé do půl desáté večer. Internát se zavíral v deset hodin. Byl šestidenní pracovní týden.

V r. 1938 kvůli zhoršující se politické situaci vzali rodiče Drahomíru zpět do Vyškova z obav o její bezpečnost v průmyslovém Zlíně. Po půl roce na výzvu firmy Baťa se vrátila zpět do zaměstnání ve Zlíně. Po obsazení města Němci, se změnila i pravidla v obchodech. Zboží se stalo nedostatkovým a kvetl černý trh (výměnný obchod).

Drahomíra se v r. 1943 se vdala za Oldřicha Stehlíka, pocházejícího z Krumvíře. Po svatbě bydlela na Antonínově ulici ve Zlíně v Baťově domku. Byt jim byl přidělen až po urgenci u ministra Čipery. Záchod a voda byly venku, v bytě byla jen světnice a kuchyň. Již v té době byla v očekávání svého prvního potomka. V té době zažila své první bombardování. Dennodenně běhala do krytu pod lesem, kde byly určeny kóje po třech rodinách. Nebála se o svůj život, ale o život svého syna. Poté co nastalo ticho, začali lidé vycházet ven a viděli, jak Zlín hoří, přesněji 32. budova. Po válce Drahomíra zůstala v domácnosti až do svých 30 let a poté šla pracovat do „Svitu“.

Jak nastal komunismus, tak rodina Stehlíků musela hodně šetřit, aby si mohli pořídit nový nábytek. V r. 1953 nastala měnová reforma a všechny peníze, co měla Drahomíra a její manžel Oldřich našetřené, jim sebrali. Po reformě začínali skoro od nuly.

V době komunismu jim hodně zasahoval režim do soukromého života. Málem chtěli Drahomíru zavřít za to, že je proti komunistické straně, což nebyla pravda. Drahomíra byla národní socialistka=Baťovci.